

és az inkarnálódott Bőjthe János. Az ő érvényesüléséért küzdött, harcolt, de a végén tőle is elhidegült. A pártban (a párt egymással harcoló hatalmi csoportosulásaiban) nem szerették igazán, tartottak tőle, gyanúval kezelték. Kati lánya már a '70-es években bélyegnek érezte apja nevét, és meg akarta változtatni (205), Julival is heves vitái voltak. – „Na, akkor engem is lezsídozhatsz” – kiáltotta feléje Juli az egyik alkalommal (766). Mi maradt? A nemzet elvont fogalma? Az se? Egy alkalommal egy lengyel fordítónővel beszélgetett, a magyar irodalom lengyel tolmácsolójával, ő vágta kíméletlenül a szemébe a szomszéd ítéletét. Király becsületesen lejegyezte a mondatokat, a vocativust áttéve többes szám első személybe. „Mi azt hisszük magunkról, hogy forradalmi nemzet vagyunk – a fordítónő úgy gondolja, szolganép vagyunk. A helyzet nálunk nem azért nyugodt, mert megfelelő politikát követünk, hanem csak azért, mert mi nem szeretjük annyira a szabadságot, mint amennyire a lengyelek szeretik. Lengyelországban nagy hagyománya van a szabadságharcnak, nálunk viszont ez hiányzik. Így aztán most könnyebben viseljük el, hogy szolgák vagyunk.” (515–516) Király nem kommentálta a fordítónő szavait. Feltehetjük, igaztalannak tartotta. De talán megdöbbsent.

*

Király István eszméinek és meggyőződésének tragikus hőse volt? Azt hiszem, igen. Ha egy groteszk poénna kívánám befejezni ezt az elmefuttatást, azt mondanám, most, hogy lassan harminc éve együtt vannak, Shakespeare írhatna róla egy Király-drámát.

(Szerkesztette: Soltész Márton)



MOZGÓ HALAK, 50×80CM (AKRIL, VÁSZON) 2013.